MAGAZIN Sportul

Virginia Ruzici cu... matricolă de liceeană

Pe arena Progresul se disputau campionatele naționale individuale de tenis. Era în septembrie, anul acesta. Ultimele trei zile ale întrecerii au coincis, pentru una dintre jucătoare, Virginia Ruzici, cu cîteva examene. Am întipărite în memorie scene care, trebuie să recunoaștem, nu le întîlnim prea des. Cu numai o jumătate de oră înainte de întîlnirea cu Valeria Balaj, dinamovista Virginia Ruzici își susținuse examenul de chimie. Dar, exact la ora programată, ea se afla pe teren, și nimeni în afară de mama sa — o prietenă și sfătuitoare ale cărei povețe au ajutat-o nu numai în viață, dar și în foarte multe partide de... tenis — și de cel care semnează aceste rînduri nu știa că aproape o jumătate din noaptea precedentă Virginia Ruzici și-o petrecuse în fața cărților și caietelor cu notițe ; în după-amiaza ce a precedat confruntarea cu Iudith Gohn, ultima partidă a campionatului, în urma căreia Virginia Ruzici cîștiga titlul de campioană a țării în proba de simplu senioare, simpatica jucătoare dinamovistă promovase dificilul examen de matematică.

Virginia Ruzici, radioasă, după cucerirea titlului de campioană de senioare a țării

Venea la arena Progresul, și probabil se mai afla sub influența întrebărilor ce îi fuseseră adresate la examene, dar reușea de fiecare dată să pășească pe celălalt plan al emoțiilor. Al emoțiilor și concentrării pe care le presupune jocul de tenis.

Deloc ostentativ — eram convinși de lucrul acesta, dar avea să ni-l confirme și directorul Liceului nr. 24, unde Virginia Ruzici este elevă în clasa a XII-a — tînăra jucătoare apărea la Progresul îmbrăcată în uniformă, de foarte multe ori, și cu numărul matricol, se înțelege, prins pe braț. Am avut curiozitatea să discutăm cu profesorul Dumitru Bărbulescu, directorul liceului nr. 24, despre eleva și sportiva Virginia Ruzici. „Mărturisesc că îmi place sportul, dar în calitatea mea de director, și în primul rînd de pedagog, trebuie să am unele rezerve, mai ales cînd unul sau unii dintre elevi, chiar dacă sînt buni sportivi, nu stau prea bine cu cartea. Nu este, însă, cazul Virginiei Ruzici. Cinstea ce ne-o facem este reciprocă : noi sîntem mîndri de a avea, printre elevele excelente la învățătură din clasa a XII-a, pe Virginia Ruzici ; la rîndul ei, Virginia Ruzici poate fi mîndră că își promovează examenele numai bazîndu-se pe știința ei de carte, și nu pe faptul că, fiind o sportivă excelentă, ar găsi cumva „înțelegerea" noastră. Aș mai adăuga un alt fapt semnificativ: este de o modestie pe care am dori-o contaminantă pentru toți elevii școlii. Cu atît mai mult apreciez această trăsătură de caracter a Virginiei Ruzici, cu cît locul ce-l ocupă în tenisul românesc, acela de „vîrf de piramidă", oferă destul teren de... îngîmfare. Nici vorbă de așa ceva, însă, la eleva noastră".

Acum, cînd a împlinit 18 ani, Virginia Ruzici și-a făcut... cadou șase titluri de campioană a României, la junioare și la senioare, în probele de simplu și de dublu. Mai multe nici nu se puteau, pentru simplul motiv că altele nu mai există. Altfel...

Toate aceste rezultate reprezintă rodul seriozității cu care Virginia Ruzici privește viața, școala și sportul de mare performanță.

I. G.

VÎNĂTORII ÎN PLINĂ ACȚIUNE

A început iarăși sezonul de vînătoare la iepuri și fazani. Acesta este cel mai deplin sezon, așteptat cu arzătoare nerăbdare de către zeci de mii de vînători. Este și firesc să fie așa ; o vînătoare de iepuri sau fazani presupune o deplasare scurtă, eforturi fizice moderate, o zi de plăcută odihnă în aer liber și satisfacții multiple. Satisfacțiile sînt, întotdeauna, în raport direct proporțional cu numărul iepurilor sau fazanilor împușcați. Rar lucru mai trist decît fața unui vînător care, după o zi de vînătoare la iepuri, se înapoiază seara cu cartușiera și cu tolba goale amîndouă. În schimb, rar un om mai vesel decît vînătorul care poate spune seara că peste zi a împușcat 3—4 iepuri sau fazani — fără a fi, bineînțeles, nevoie să mai... „scurteze" coada vulpii din fabulă.

Pentru ca satisfacțiile să fie cît mai numeroase în sezonul acesta, reamintim cîteva reguli elementare, cîteva „secrete" care asigură în bună măsură succesul la vînătorile de iepuri și fazani.

Se vînează numai în colectiv, iar regulile care se impun sînt cunoscute de fiecare vînător.

În primul rînd, despre echipament, a cărui culoare nu trebuie să distoneze față de mediul înconjurător.

De multe ori iepurii, alungați de către gonași spre linia vînătorilor, își schimbă brusc direcția de fugă, înainte de a intra în bătaia puștii, și se duc la vecinii de stand. Aceasta fiindcă vînătorul către care venea iepurele, de cum îl zărește la o sută de metri distanță, începe să se pregătească : se proptește mai bine pe picioare, pune pușca în umăr, ochește, o lasă jos, iar o ridică etc. Secretul este ca la apariția iepurelui să nu faci nici cea mai mică mișcare. Iepurele nu deosebește un om de copacul lîngă care stă nemișcat acesta. Vînătorul trebuie să rămînă „stană de piatră" pînă cînd iepurele a ajuns la 40—35 de metri și atunci să epoleze brusc, să ochească scurt și să trimită focul în aceeași clipă.

Cei mai mulți iepuri și fazani scapă datorită lipsei corecției de ochire ; mulți vînători ochesc direct în țintă și trimit, inevitabil, focul în urma vînatului care trece lateral. Corecția se va face în raport de distanța la care trece vînatul și viteza lui de deplasare. Spre exemplu, la un fazan care trece în zbor lansat, prin fața vînătorului, la 30 m distanță cu o viteză de 12—15 m/sec., vînătorul va trage cu aproximativ 3 m înainte.

Sînt multe metode de tir cu pușca de vînătoare, dar cea mai răspîndită și mai eficientă este urmărirea vînatului cu pușca la ochi, depășirea lui (cu țevile) și apoi declanșarea focului. În acest caz, corecția va fi mai mică.

Pentru majoritatea vînătorilor, este cel mai greu de împușcat fazanul care vine în zbor, din față, și trece peste capul vînătorului. În acest caz, vînătorul trebuie să-l urmărească cu țevile încă de la distanță, să-l depășească, acoperindu-l cu țevile și să tragă înainte ca pasărea să ajungă deasupra capului său. În caz contrar, îl va lăsa să treacă și va trage în spate, avînd silueta păsării deasupra țevilor puștii.

O ultimă recomandare : nu trageți în vînatul care s-a apropiat mult de linia vînătorilor ; există pericolul ricoșeurilor sau chiar acela de a împușca direct un vecin de stand ; lăsați vînatul să treacă în spate, întoarceți-vă ridicînd la verticală țevile puștii și apoi ochiți și trageți. Timp pentru aceasta rămîne suficient.

Și, acum, nici o urare, fiindcă, pe ici pe colo, mai există cîte... un superstițios.

Ilie CÎRCIU

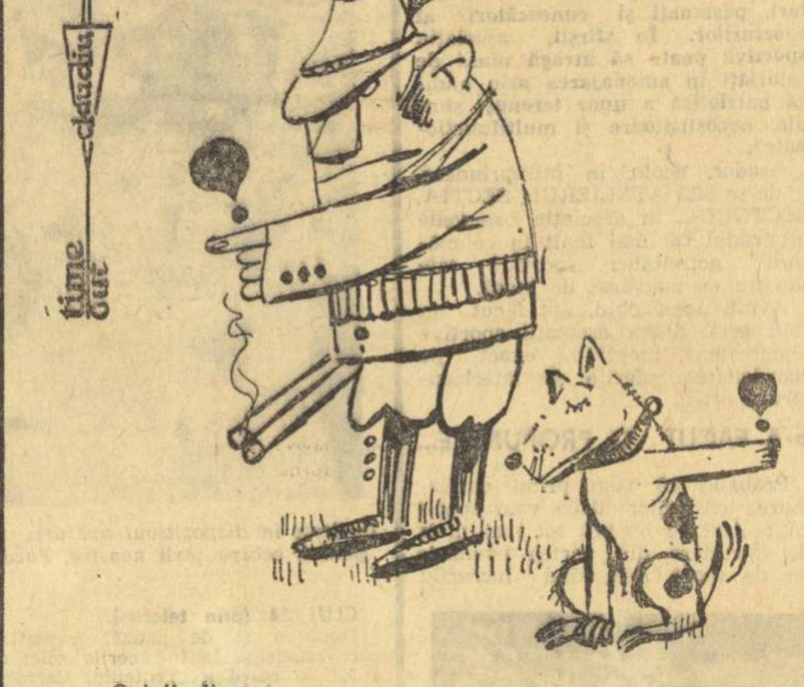

Opinii diverse

OCTOMBRIE — „LUNA CADOURILOR" PENTRU VIKTOR SANEEV

Pentru Viktor Saneev, recordmanul mondial al „cangurilor", luna octombrie este... cea mai frumoasă din an. De ce ? Pentru că, cu foarte puține excepții, în octombrie Saneev a realizat cele mai frumoase performanțe ale carierei sale :

— în octombrie 1968 a cîștigat, la Ciudad de Mexico, titlul de campion olimpic la triplusalt, stabilind și un record mondial (17,39 m) ;

— în 1969, la 17 octombrie, sare la Suhumi 17,34 m — cea mai bună performanță mondială a acelui sezon ;

— în 1970, la 18 octombrie, tot la Suhumi, reușește 17,12 m, de asemenea cel mai bun rezultat din lume al acelui an ;

— în 1972, tot în octombrie și tot la Suhumi, sare 17,44 m și redevine recordman mondial, depășind cu 4 cm rezultatul cubanezului Pedro Perez-Duenas.

— în sfîrșit, anul acesta, la sfîrșitul lui octombrie, Saneev a reușit 17,12 m, cel mai bun rezultat al său din actualul sezon.

Să mai notăm că atletul sovietic este născut la... 3 octombrie 1945 și că în fiecare an, la 18 octombrie, în orașul său natal, Suhumi, are loc un concurs de triplusalt intitulat „Festivalul Saneev" !

AL 23-lea JUCĂTOR

Fotbaliștii din Cornillon și din Montfrin (două mici localități franceze) își vor aminti desigur multă vreme meciul lor de duminica trecută. Au și de ce. În focul întrecerii, un mistreț — care „bătea" la vreo 100 kg, numai... mușchi — a țîșnit, dintr-o lizieră, pe teren. Cîțiva jucători mai curajoși s-au încumetat să alunge animalul ; majoritatea însă s-au refugiat, la locuri mai sigure, în cea mai mare viteză. Din fericire, totul s-a terminat cu bine : sfidînd atracția universală a fotbalului, mistrețul s-a retras cu demnitate în direcția pădurii vecine și meciul a fost reluat cu și mai multă înverșunare.

FOTOGRAFIE INEDITĂ A VICTORIEI VÎLCU

Activitatea de mulți ani în sala de sport a Victoriei Vîlcu ne-a dat prilejul să-i publicăm, în mai multe rînduri, fotografia în paginile ziarului, și nu de puține ori chiar în pagina întîi. Multiplă campioană a țării, participantă la competiții internaționale de primă mărime, între care și la campionatele mondiale de la Varna din 1969, unde a ocupat un onorabil loc 6 la exercițiul liber fără obiect, Victoria Vîlcu este, de cîțiva ani, antrenoare, dăruind cu pasiune și pricepere ceva din sufletul ei micuțelor fetițe care doresc să devină... campioane.

Astăzi, o fotografie inedită a Victoriei Vîlcu. Ea a fost surprinsă nu în sala de sport, ci la Casa căsătoriilor de pe lîngă Consiliul popular al sectorului 5, unde ieri a avut loc ceremonia căsătoriei talentatei noastre gimnaste cu inginerul proiectant Eugen Ionescu, de la Institutul de studii și proiectări gospodărești și comunale. Sincere urări de fericire noii familii !

REGATĂ PENTRU FEMEI ACUM 90 DE ANI, ÎN APELE ROMÂNEȘTI

Într-o veche publicație apărută la București, acum mai bine de treizeci de ani, se relevă că la un anticar din Capitală a fost găsită, spre vînzare (faptul se petrecea prin anul 1936—37) o cupă de argint masiv, care purta următoarea inscripție : „SULINA REGATTA — 10th SEPTEMBER 1887. LADIES PRIZE. WON | BY", inscripție încadrată în detalii de ornament filigranat, de bună exprimare artistică.

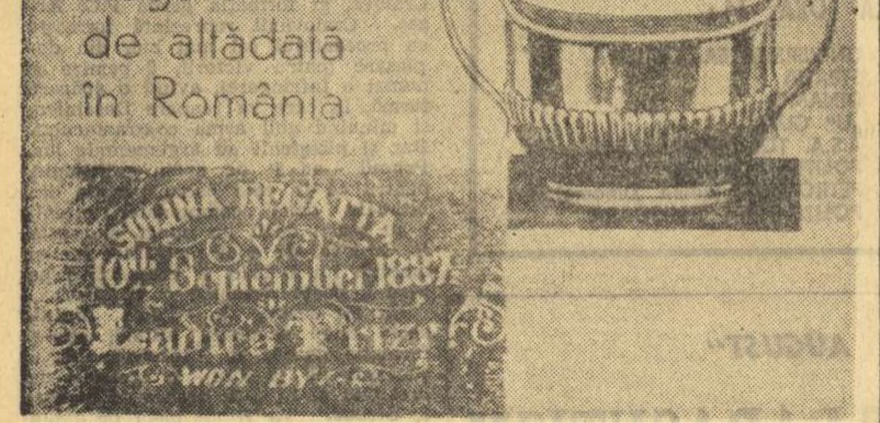

Neîndoios că însemnarea este, ca și trofeul, un autentic document care dovedește, fără echivoc, că încă acum nouă decenii, în apele românești ale Sulinei existau iubitori și practicanți ai sporturilor nautice cu ambarcațiuni cu velatură. Iar între aceștia se aflau și femei sportive, „cocoane voluntare și neînfricate pe luciul, nu întotdeauna docil, al apelor", *cum ar consemna vreun cronicar al vremii, de vreme ce li s-a rezervat și o regată anume a lor, dotată cu un asemenea valoros trofeu.*

Fotografia însoțitoare a acestor rînduri primește, în aceste împrejurări, valoare de document, la rîndu-i, după documentul în argint pe care îl reprezintă însuși trofeul.

(Din colecția V. FIROIU)

O LUCRARE UTILĂ PENTRU ÎNVĂȚĂTORI*)

După „Metodica predării educației fizice", apărută nu cu mult timp în urmă, iată că o nouă lucrare din domeniul pedagogiei se adaugă bibliografiei de specialitate. Este vorba de **„Metodica predării educației fizice pentru clasele 1—4"**, realizată de trei cunoscuți specialiști: **Maria Login, Gheorghe Mitra** și **Mircea Vodă.**

Volumul, ce se adresează în primul rînd învățătorilor și elevilor școlilor și liceelor pedagogice, care pregătesc cadre didactice pentru ciclul primar, abordează cîteva probleme interesante privind influența educației fizice asupra dezvoltării și formării organismului, particularitățile dezvoltării biomotrice a elevilor și aplicarea principiilor și metodelor de învățămînt la acest obiect. De asemenea, el cuprinde indicații privind formele de organizare a lecțiilor de educație fizică, de amenajare a terenurilor și spațiilor necesare desfășurării în bune condiții a orelor, de procurare și confecționare a materialului sportiv.

Sîntem convinși că această Metodică va contribui la mai buna orientare a cadrelor didactice și a viitorilor învățători, la creșterea eficienței orelor de educație fizică și sport la clasele 1—4.

T. SIRIOPOL

***) Maria Login, Gh. Mitra, M. Vodă — Metodica predării educației fizice la clasele 1—4, Editura didactică și pedagogică, 1973, pag. 137, lei 3,65.**

PERFORMANȚE CARE NU POT FI UITATE...

PRIMUL TITLU DE CAMPION EUROPEAN LA BOX

...„Europenele" din 1957 declanșaseră ambiții majore în rîndul selecționabililor. Pînă atunci, nu ne mîndream decît cu două succese : Anton Osca — locul II în ediția 1937, la Milano, și Mircea Dobrescu — tot locul secund în ediția 1955, la Berlin. Dar acum se spera mai mult, după ce, cu un an înainte, la J.O. de la Melbourne, toți cei patru boxeri din delegația noastră — Linca, Negrea, Dobrescu și Dumitrescu — urcaseră pe podium.

La 26 mai, cursa pentru medalii a început la „Zimny Stadion" din Praga. Gheorghe Negrea a avut de rezolvat mai întîi meciul cu Ahmed Bogumic, pe care l-a expediat la podea încă din primul rund... Surpriza campionatelor a furnizat-o însă Mihai Trancă — actualul gazetar sportiv — care după ce l-a sîcîit cu serii rapide pe celebrul Mc. Taggart, l-a îngenunchiat pentru opt secunde cu o lovitură teribilă. În cele din urmă, însă, titlul de campion olimpic al lui Mc. Taggart a cîntărit mult în aprecierile juriului, care l-a declarat... învingător.

Românii își continuau cu ambiție ascensiunea spre medalii... Sita cernea, dar Dobrescu, Mariuțan și Negrea aveau să ajungă în semifinale. Adversarul lui Negrea : cehoslovacul Zeenek Cipro.

...După numai două minute de luptă, antrenorul lui Cipro arunca buretele...

Negrea ajunsese în finală. Mai avea acum în față un singur obstacol : pe bulgarul Petar Spasov. În aceeași seară, „liliputanul" Mircea Dobrescu avea să-și încerce și el șansa în disputa cu vest-germanul Homberg. De asemenea, Vasile Mariuțan, tînărul nostru greu care își croise cu dîrzenie drum spre piscuri, urma să încrucișeze mănușile cu boxerul sovietic Abramov. Deci, trei români în finalele de la Praga ! Acesta era cel mai mare succes al boxului românesc la C.E. pînă în acea vreme. Cine va smulge însă „aurul" ?

Mircea Dobrescu ratează din nou... Homberg, cu garda inversă, îl contrează cu dreapta și evită sistematic lupta de aproape. Toate eforturile lui Mircea sînt inutile... El este obligat să se mulțumească, din nou, cu locul doi și medalia de argint.

...Acum, e rîndul lui Gheorghe Negrea !

...Îl cunoaște pe bulgar. A mai dat ochii cu el. Știe ce are de făcut. Se aude primul sunet de gong. Iată, Ghiță, acum ți se oferă șansa cea mare ! Spasov manevrează abil directa de stînga, dar Negrea are replica pregătită. Țintește precis cu o clipă mai devreme decît bulgarul, și-l descumpănește în acțiuni. O dată, de două ori, de zece ori... Românul e mereu cu atenția trează, iar „pistoanele" funcționează ireproșabil. Surprins și descumpănit, Spasov bate în retragere... E semn bun !

Gong. Finalul primei reprize.

Îl vedem pe Ion Popa surîzător :

— Merge bine. Bravo ! Nu te precipita !

De jos, aude și glasul lui Axiotti.

— Fă pasul lateral la eschivă !

Gong. O respirație mai lungă și începe actul doi. Spasov se dezlănțuie. Dar Negrea îi răspunde prompt cu directe și upercuturi de stînga la ficat. Spasov caută insistent lupta de aproape. Se schimbă lovituri puternice. Deodată, sibianul aude vocea îngrijorată a antrenorului :

— Pleacă Ghiță, stai la distanță ! Da.. Tot la distanță e mai bine. O directă, încă una.

Bulgarul a obosit. Acroșează. Gong. Deci, din nou la colț. Iată-l pe Popa, parcă un pic supărat :

— Ce te bagi la bătaie ? N-am vorbit noi ceva ?

Negrea lasă privirea în jos, marcat de oboseală.

— Ai meciul în mînă, continuă Popa. Acum ataci iarăși cu „serii" de directe, dar numai de la distanță. Clar ?

Negrea încuviințează. Se ridică de pe scaun. Mai sînt trei minute pînă la medalia mult dorită. Iată, Spasov pornește spre centrul ringului, dar nu mai pare atît de sigur ca la-nceput. Primele un-doi-uri îl fac să se clatine. Caută să uzeze de laterale, dar Negrea primește loviturile în mănuși.

O stîngă scurtă la ficat. Spasov icnește de durere. Negrea înțelege c-a lovit acolo unde trebuie ! Repetă lovitura, Spasov se crispează și, vlăguit de durere, se agață. Dar românul nu-l slăbește. Îl bombardează din toate pozițiile. Gongul final îl găsește pe Negrea în superioritate evidentă.

Ghiță aleargă spre colțul său, în culmea fericirii...

— Bravo, ai învins, îi strigă Popa și Axiotti.

A început lupta... Două minute mai tîrziu, pumnul lui Negrea îl dobora pe Cipro

Cei doi antrenori îl îmbrățișează... Medalia de aur va fi de acum a lui... Iată și decizia. Unanimitate !

Apoi, clipa mult visată... La miezul nopții, Karl Bohm îi prinde centura de campion european și îi dăruiește cupa de cristal. Răsună imnul țării, iar drapelul tricolor se înalță pe catarg sus, sus de tot...

Dar ce sînt cu picurii aceștia care s-au ivit la ochi ? Stropi de sudoare sau lacrimi, lacrimi adevărate, de emoție și de bucurie ? „Voinicul din Sibiu" nu-și dă seama încă, e prea tulburat, știe că un sportiv trebuie să-și înfrîngă emoția, să fie neclintit, în toate ocaziile... Dar lacrimile bucuriei nu pot fi zăvorite niciodată, iar amintirea lor va dăinui o viață întreagă...

George MIHALACHE

REFLECȚII...

- La box, mi-am dat eu seama, ce mare diferență este să stai pe podium sau să stai pe... podea.
- Am remarcat la fotbal că, ori de cîte ori un jucător este lovit la fluierul piciorului, se aude fluierul... arbitrului.
- Dacă la atletism există săritura în înălțime și săritura în lungime, de ce n-ar exista și săritura în... lățime ?
- Este un lucru dovedit că la fotbal mult mai bune rezultate se obțin cu „11 metri" decît cu 11... jucători.
- Dacă la alergări mai există și azi unii care „fură plecarea", de ce oare nu-i poate prinde nimeni ?
- În tenisul modern, cel care nu „vine la fileu" ia sigur „plasă"...
- Sistemul practicat la fotbal, cu „schimbul de locuri", dă rezultate foarte bune... Cumperi bilet de „peluză" și treci la... „tribună".
- Am văzut odată pe un centru înaintaș care nu avea de loc chef de joc căci își făcuse „cheful" cu o seară înainte...

VINTILĂ MATEESCU

UN ANTRENAMENT DE 5000 KM!

În ultima vreme, bicicleta a revenit la ordinea zilei, reintrînd în vechile ei drepturi. Pretutindeni, pe toate meridianele, ea cucerește tot mai mulți adepți care, fie pentru un week-end, fie pentru excursii de lungă durată sau pentru transportul zilnic, au început s-o prefere automobilelor.

Cicloturiștii, temerarii care se avîntă pe șoselele lumii în adevărate expediții solitare, revin și ei în actualitate și... se înmulțesc odată cu numărul de adepți ai bicicletei.

Unul dintre aceștia, inginerul iugoslav *Alexandr Nakici*, originar din orașul Kraguevaț, ne-a vizitat de curînd la redacție, cu prilejul turului pe care-l efectuează pe un itinerar de... antrenament : Iugoslavia — România — Bulgaria și retur. Acest traseu, care va măsura peste 5 000 de kilometri, îi asigură polisportivului iugoslav (a mai practicat judo, karate, parașutism, box și alpinism) o excelentă verificare în vederea apropiatului său „Tur al lumii", în care va porni peste circa trei luni.

Celor ce consideră că un asemenea tur al lumii este numai o problemă de ambiție, trebuie să le amintim, însă, că pentru a rîvni la performanța pe care și-a planificat-o cicloturistul iugoslav trebuie să ai în spate cîteva zeci de mii de kilometri ! Or, Sașa Nakici, la numai 30 de ani, are la activ trei tururi ale Europei, două ale Iugoslaviei și alte cîteva itinerarii mai... mici, cum este cel pe care-l întreprinde acum. *(al. h.)*

RĂSPUNDE Ion Poștașu

PETRE STREINU, CLUJ. Scorul dintre Ilie Năstase și Stan Smith este, în momentul de față, 7—7. Au fost numărate bine victoriile lui Năstase, dar nu și cele ale lui Smith, învingător de 4 ori în „Cupa Davis" și de trei ori în turnee (Salisbury, Hampton și Wimbledon). Apreciem intervenția dv. și P.S.-ul: **„Doresc ca Năstase să cîștige de-aci înainte toate meciurile pe care le va juca cu Smith"**. Ne permitem o completare: și cu alții!

ION SIMESCU, COMUNA TISMANA. N-am putut descifra numele dv. Cred că aceeași soartă ar fi avut-o Champollion, dacă ar fi trăit astăzi! Oricum, aveți răspunsul cerut: campionatul mondial de fotbal din Mexic a început în ziua de 31 mai 1970 și s-a încheiat în ziua de 21 iunie. În 1974, în R.F. Germania, întrecerile vor dura între 13 iunie și 7 iulie.

M. GH. BUCUREȘTI. **„Aș vrea să devin crainic-reporter la radio. Nu știu dacă problema este de competența dv?"** Nu este de competența noastră, dar nici de-a... dumneavoastră, ținînd seama de dificultățile cu care vă exprimați în scris. Dar la microfon ? Nu este suficient să vorbești repede pentru a deveni crainic-reporter !

M.H.D., PUCIOASA. 1. Un grup de suporteri dinamoviști afirmă că, în ediția 1964—65, Dinamo a învins Steagul roșu cu 10—0, în timp ce dv. susțineți că scorul a fost 10—1. Scorul indicat de dv. este cel exact.. Nu știu, însă, dacă în urma acestei precizări poziția dv. față de grupul acela de „dinamoviști înfocați" s-a îmbunătățit prea mult. Ce mi-e 10—0, ce mi-e 10—1! 2. În ediția 1970—71, C.F.R. Cluj a întrecut Steaua cu 5—0. Dacă n-aș avea în față caietul cu rezultate, nici mie nu mi-ar veni să cred. Și vă asigur că n-am scris rezultatul invers!

MARCELUS CIRCIUMARU, COMUNA CILIENI. Donose n-a... dispărut. Nu mai joacă la Universitatea Craiova, dar este unul din jucătorii de bază ai Chimiei Rîmnicu Vîlcea. N-a părăsit, deci, meleagurile oltenești.

PETRU MARDARE, BUCUREȘTI. În returul ediției 1962—63, Rapid a învins Petrolul cu 6—1. Cîteva săptămîni mai tîrziu, în turul ediției 1963—64, tot la București, Petrolul întrecea Rapidul cu... 6—0. Fotbal, mari sînt minunile tale!

CONSTANTIN NEGOIȚĂ, COMUNA LIPOVAȚ. Feyenoord cîștigase Cupa Campionilor Europeni și Cupa Intercontinentală, cînd întîlnindu-se cu U.T.A., în următoarea ediție a Cupei campionilor europeni, a fost eliminată! 1—1 la Rotterdam și 0—0 la Arad. Prin dublarea golurilor înscrise în deplasare, scorul general a devenit 2—1 pentru U.T.A.

FREDERIC MOISES, RUPEA. Sînteți, oricînd, un musafir așteptat în coloanele noastre.

OTTO LORINCZ, BAIA SPRIE. A da vina pe arbitru, este una și a... da în arbitru, este alta! Chiar dacă ar fi avut motive întemeiate să se plîngă de arbitrajul lui Aurel Pop (Cluj), în meciul de „cupă" dintre Minerul Baia Sprie și Minerul Baia Mare, spectatorii n-aveau dreptul să reacționeze de maniera pe care dv. parcă, parcă, o scuzați. În altă ordine de idei, să nu uităm că mulți dintre spectatorii gălăgioși de pe terenurile de fotbal, care ar vrea să... conducă ei meciul, și nu arbitrul, n-au avut ocazia nici măcar să vadă cum arată la față regulamentul jocului de fotbal, și cu atît mai puțin au avut putința să-l învețe. N-am dreptate? Dau un —.. regat pentru o clipă de sinceritate !

SILVIA MARGINEAN, COPȘA MICĂ. Ați început să întocmiți un album intitulat „Dinamo". Din păcate, el are multe pagini, iar dv. puține fotografii de-ale dinamoviștilor. Poate că vă sare cineva în ajutor! Dar, să comunic simpatizanților lui Dinamo adresa dv. completă: strada Colectiviștilor nr. 1.

T. FILIPIDESCU, BUCUREȘTI. Rondelul este frumos versificat, dar parcă nu e momentul să-i flatăm pe fotbaliștii noștri. În așteptarea acestui moment, ne-am oprit asupra catrenului adresat acelor înaintași (se știu ei!) care n-au înscris încă nici un gol în actualul campionat:

Pentru ei, e mică poarta
(Șapte metri ! Puțin. Zău !)
Lor le-ar trebui o poartă,
De aici, pin' la... Buzău!

RODICA SĂNDULESCU, SÎNICOLAUL MARE. Întrebarea n-a fost clară. În ediția 1970—71, Dinamo a învins la Arad cu 2—0. În ediția următoare, scorul, tot la Arad, a fost 2—1, prin punctele înscrise pentru bucureșteni de către Batacliu. Acesta este meciul la care ați asistat dv. și nu cel din 1970—71.

ilustrații : **N. CLAUDIU**